

Ministeren hentydede her udtrykkelig til den Ombytning med Majs, der, saa vidt jeg forstod ham, maaske kunde ske i større Udstrækning, end Ministeren havde tænkt sig, samt til den Nedsættelse af Ligningen, der maatte kunne ske som Følge heraf. Jeg billiger, at der i § 1 staaar, at 100 kg Vintersæd godskrives ved rettidig Aflevering med 110 kg. Hvad der skal forstaas ved „rettidig Aflevering“, kan senere blive oplyst i Udvalget. Jeg maa ogsaa anerkende, at Ministeren har nedsat Ligningskvantumet betydeligt under det, der blev foreslaaet af Husmændenes Repræsentanter, ikke blot i deres første, men ogsaa i deres andet Forslag; thi det er ganske sikkert, at Forpligtelse til Ydelse af et saadant Kvantum — og det gælder baade det første og andet Forslag — uden de Forbeholdsbestemmelser, der findes i den gældende Kornlov, for overmaade manges Vedkommende vilde have virket endnu langt tungere end indeværende Aars Kornlov. Jeg kan derfor billige, at Ministeren ikke har fulgt dette, og at han har forhøjet Prisen udover det af de samme Repræsentanter foreslaaede; men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at ogsaa denne Ligning med det mindre Kvantum uden nogen som helst Forbeholdsret vil i adskillige Egne, maaske navnlig de magre, men dog ogsaa i andre, hvor Jordværdiansættelsen ikke svarer til Jordens virkelige Produktionsværdi, falde meget haardt.

Ligeledes vil jeg udtale min Tilslutning til, at Ministeren i § 10 har givet Adgang til fri Omsætning af det Korn, som han ikke ønsker at lægge Beslag paa. Jeg vil forvente, at det Forbehold, som Ministeren i sin Forelæggelsestale tog overfor denne Bestemmelse, ikke refererede sig til noget bestemt, som Ministeren allerede nu har i Sinde paa et senere Tidspunkt at komme frem med, men at det alene er under Hensyn til den foreliggende Verdenssituation, han tog dette Forbehold, der for øvrigt ogsaa er taget i Paragraffen. Men Ministeren understregede, synes det mig, noget stærkt denne Udtalelse i Paragraffen: „Saa fremt ikke anderledes ved Lov bestemmes“. Det kunde næsten forstaas saaledes, som om den Ret, der her var givet Befolkningen, meget snart vilde blive gjort illusorisk.

Ogsaa om § 11, der omhandler Lovens Administration, udtalte Ministeren sig med noget Forbehold og forbeholdt sig mulige Ændringer. Jeg vil mene, at denne Paragraf ikke kan bruges i den Skikkelse, den her har, thi det er mig bekendt, at Landboforeningernes Repræsentanter ikke vil

medvirke i det staaende Landbrugsudvalg, naar Administrationen af indeværende Aars Kornlov er til Ende. Det er mig ligeledes bekendt, at min Kollega Landstingsmand Døcker ogsaa agter at udtræde, naar den gældende Kornlovs Gyldighed er udløbet, og det samme gælder mig. Derfor maa denne Paragraf formentlig ændres. Jeg vil jo mene, at som Følge af det, jeg allerede har antydnet, kunde hele det Administrationsapparat, der herer foreslaaet, undgaas.

Saa er der § 13, Straffebestemmelserne overfor de Landbrugere, der ikke i indeværende Aar har kunnet opfylde deres Leveringspligt. Det er noget ganske nyt, og jeg forstaar det som et Ønske fra Ministerens Side om at vælte disse Besværligheder, som det kan være for Administrationen, over paa Rigsdagen. Jeg er nu ikke ganske klar over, om det virkelig er muligt for Rigsdagen at hjælpe Ministeren paa dette Omraade. Man maa nemlig erindre, at Rigsdagen ikke har haft med Lovens Administration at gøre. Rigsdagen har ikke Kendskab til de Undersøgelser, paa Grundlag af hvilke Ministeren her forleden Dag mente at kunne fastslaa, at af de 35 000 Landbrugere, der ikke har opfyldt deres Leveringspligt, var Halvdelen af den grovere Art, altsaa en 17 000—18 000. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Ministeren reducerer nu Tilfældene af grovere Art til 7 000—8 000. Men der er dog 17 000—18 000 Tilfælde, som Ministeren — saaledes forstod jeg ham — mente var Overtrædelser, der burde paatales. Naar Rigsdagen ikke har haft med Administrationen at gøre og ikke kender det Materiale, paa Grundlag af hvilket dette Skøn er foretaget, synes jeg egentlig, det vil være uforsvarligt af den saaledes at paatage sig et Medansvar for den Behandling, som skal vederfares disse Mennesker. Jeg kan ogsaa skønne, at den højtærede Indenrigsminister i Grunden selv erkender, at det er et Forhold, som Rigsdagen ikke kan beskæftige sig med og ikke kan afgøre, thi i samme Paragraf har Ministeren indsat et Punktum, hvori det hedder: „Indenrigsministeren kan, efter modtagen Erklæring fra vedkommende Amtsnævn og kommunale Kornnævn, fritage for denne Forpligtelse“. Forholdet vil altsaa være dette, at hvis Rigsdagen nu fjøede Ministeren og vedtog den § 13, som her foreslaas, saa er Dispensationsretten lige fuldt nødvendig og er fremdeles hos Ministeren, og det synes mig derfor, at vi til syvende og sidst havner der, hvor vi begyndte, og at